

1945 – 2020

ESKILSTUNA

75 ÅR

JUBILEUMSSKRIFT

FÖRENINGEN I DAG

Nu när Eskilstuna Linden Hockey firar sitt 75-årsjubileum så gör vi det som en ytterst pigg och vital 75-åring. Föreningen har de senaste fyra åren tagit sig en bit på en lång resa som vi bara själva, tillsammans med våra medlemmar, kan svara på vart den leder.

Vi har lagt en ekonomisk grund att själva kunna styra över vårt öde. Med en solid ekonomi och ett bra eget kapital gör att när det blir tvära kast i yttre faktorer som vi själva inte kan påverka – som vi nu fått uppleva med Covid-19 – så är föreningen fortsatt stark och vi har därför kunnat fokusera på sporten och inte bara på ekonomin.

Den resa som gjorts sportsligt under de senaste åren gäller inte bara vårt seniorlag på herrsidan, som tagit steget från Hockeytvåan till att etablera sig i HockeyEttan. Vi har även börjat lägga en grund med vår juniorverksamhet; vi har på Rekarne idrottsgymnasium fått till fler valbara program för våra spelare att kunna välja om man vill träna ishockey under skoltid.

Antalet aktiva barn och ungdomar växer och detta kommer fortsatt vara en av de viktigaste sakerna vi tillsammans måste jobba på; att fler barn ska kunna och vilja spela ishockey. Snart får vi även vår tredje is-yta under tak. Det innebär att vi kan erbjuda bra träningstider under ordnade former samt att det även inkluderar spontanträning, som vi vill att fler barn ska aktivera sig med.

Ishockey idag är inte längre en pyramid där man bara strävar efter en elit, utan istället en kvadrat där även motionsidrotten ishockey ingår. Vi har inom denna del tagit ett stort steg. Under föregående säsong startade vi vår fjärde motionsgrupp som är för tjejer.

Vi är bara i starten av vår resa där vårt motto hela tiden ska vara;
Så många som möjligt, så länge som möjligt, så bra som möjligt!

Detta gäller hela vägen igenom vår verksamhet, inte bara att göra det möjligt för att egna produkter ska få chansen till en plats i vårt representationslag utan också egen försörjning av både ledare och funktionärer att vara del av vår förening.

Väl mött i Sméhallen
Simon Persson
Ordförande

Eskilstuna Linden Hockeys styrelse 2020
Stående fr. v.: Josefin Rosedahl, Thomas Tördahl, Krister Cederberg.
Sittande fr. v.: Linda Svanberg, Simon Persson, Hella Svanberg.

LINDENS ORDFÖRANDELÄNGD

Under dessa 75 år omfattar 22 personer. Några har bara suttit ett år, medan t.ex. Björn Holm suttit så länge att han blivit hedersordförande. Fram till 1988 ledde dessa personer en huvudstyrelse och därefter klubbens enda styrelse:

1945-46 Eskil Lövgren
1946-47 Georg Larsson
1947-49 Nils Wetterholm
1949-52 Birger Schillström
1952-54 Olle Segerberg
1954-56 Ingemar Andersson
1956-59 Sune Stolt
1959-60 Åke Persson
1960-61 Rune Jansson
1961-65 Eric Kennhed
1965-71 Lars Kennhed
1971-76 Björn Holm
1976-77 Stig Hellgren
1977-78 Björn Holm
1978-79 Holm/Blomberg
1979-84 Stig Hellgren
1984-89 Börje Blomberg
1989-91 Stig Hellgren
1991-99 Björn Holm
1999-00 Stefan Björk
2000-01 Kove Hellgren (tf)
2001-05 Grim Östlund
2005-07 Göran Tinglöv
2007-08 Patrik Lundstedt
2008-09 Lundstedt/Holm
2009-12 Björn Holm
2012-14 Magnus Flink
2014-16 Göran Hagström
2016-18 Björn Holm
2018-20 Simon Persson

När Linden hade flera sektioner var de här ISHOCKEYSEKTIONENS ORDFÖRANDE:

1961-63 Stig Lundkvist
1963-68 Inge Eriksson
1968-69 Hans Lindqvist
1969-70 Evert Timmerman
1970-76 Stig Hellgren
1976-78 Ingemar Hull
1978-85 Björn Holm
1985-87 Jan Jademark

Eskil Lövgren

Georg Larsson

Nils Wetterholm

Birger Schillström

Olle Segerberg

Ingemar Andersson

Sune Stolt

Åke Persson

Rune Jansson

Eric Kennhed

Lars Kennhed

Björn Holm

Stig Hellgren

Börje Blomberg

Stefan Björk

Kove Hellgren

Grim Östlund

Göran Tinglöv

Patrik Lundstedt

Magnus Flink

Göran Hagström

Simon Persson

LINDENS A-LAGSTRÄNARE I ISHOCKEY

Säsongen 64-65 var första säsongen som Linden Hockey ställde ett A-lag på hockey-rinken. 56 år senare är vi fortfarande igång och många profiler är dem som en gång i tiden tränat vårt representationslag. Här presenterar vi listan från hockeystarten:

1964-65 Kent Seiboldt
1965-66 Folke Karlsson
1966-69 Gerre Hill
1969-72 Heimo Klockare
1972-74 Anund Nilsson
1974-75 Heimo Klockare
1975-77 Anund Nilsson
1977-78 Harry Berglund
/Bo Ergerus
1978-79 Bo Johansson
1979-81 Sven-Göte Andersson
1981-83 Lasse Skoglund
1983-85 Åke Lundberg
1985-89 Lasse Skoglund
1989-90 Stefan Tomas
1990-91 Anund Nilsson
1991-92 Lasse Skoglund
1992-94 Hasse Lindberg
1994-97 Christer Karlberg
1997-98 Tommy Andersson
1998-99 Jörgen Holmberg
1999-00 Jan Votruba
2000-01 Lasse Ivarsson
/Lasse Skoglund
2001-04 John Pettersson
2004-07 Lennart Jansson
2007-09 Mattias Karlin
2009-10 Joakim Lundholm
2010-11 Daniel Eriksson
2011-12 Hasse Lindberg
2012-15 Joakim Lundholm
2015-16 Bo Hansén
/Gustaf Länn
2016-18 Gustaf Länn
2018-20 Joakim Lundholm

I BACKSPEGELN

När man som jag varit med i Linden i 53 år och av dessa minst 40 i olika styrelsejobb och mer än 20 som ungdomstränare har jag fått perspektiv på vår verksamhet. Vi kan vara nöjda med när vi ser i en backspegel hur många barn som fått en utbildning till bra samhällsmedborgare genom att lära sig hänsyn, samarbete och behärskning. Jag vet att de flesta av dessa skänker en tacksamhetens tanke till den tiden och till föreningen för ishockeyperioden i sitt liv. Och till de ledare som ideellt lagt ner tusentals timmar på sitt intresse, ingen lön, men massor av glädje och kamratskap.

Det jag funderar på i dag är varför vi inte lyckats sportsligt fullt ut. Varför är vi utanför de två högsta serierna? Varför har vi inte fler välutbildade juniorer som klappar på A-lagsporten? Jag tänker t.ex. på en period i slutet av 90-talet när vi hade 18 aktiva styrelseledamöter, 2-3 tränare på varje pojklag, Thomas Gradin som sportchef för att utbilda tränare och spelare och Anders "Ankan" Parmström som affischnamn. Manegen var krattad men på något sätt fick vi inte ut hästarna ur stallet. Självvrannsakan säger att vi aldrig fick fram tillräckligt med finansiella resurser, att våra ungdomars träningsflit inte var tillräcklig (jag tror på grund av låg status på vår sport) och att ishallen kom 10 år för sent. Men som vi hela tiden trodde och hoppades.

Nu är läget ett annat: vi har fler ungdomar än någonsin, vi har två hallar och en ekonomi som håller. Så nu hoppas vi igen...

- Björn Holm

HISTORIEN OM GOIF LINDEN SOM BLEV ESKILSTUNA LINDEN HOCKEYKLUBB

ÅREN 1945-1970

Den 16:e maj 1945 klockan halv åtta på kvällen samlades några idrottsintresserade från området Lindhaga, Ärna, Måsta, Slagsta. Man ville undersöka om det fanns intresse att bilda en lokal förening för idrott. Så blev det och en vecka senare döptes den till GoIF Linden i konkurrens med IF Gnistan, IF Hagen och IF Nornan. Medlemsavgiften sattes till 4 kr för manliga aktiva och 2 kr för kvinnliga. Fotboll och friidrott blev de första sektionerna, skidor, gymnastik och orientering följde i rask takt därefter.

1949 kom bandyn och i början av 50-talet startade bordtennisen. Spelet med den lilla bollen blev en succé för klubben och den sektion som nådde de största sportsliga framgångarna. Även friidrotten gick bra, medan fotboll och bandy höll till i stadens lägre divisioner. Dam- och ungdomssektionerna startades innan ishockeyn kom som 10:e sektion, detta med ett ungdomslag i 60-talets början. Drivande i detta var Inge "Nompas" Eriksson som med fru Alice och Valter Timmerman lyckades plantera denna idrott i föreningen. Många andra klubbar i Eskilstuna hade försökt etablera den sporten men inte lyckats t.ex. City, IFK och Diana.

Säsongen 1962-63 spelade ett Lindenjuniorlag sina första seriematcher. 2 poäng blev utdelningen, säsongen

Ett välbesökt 5-årsjubileum. Skjulstastugan år 1950.

efter noll poäng. 1964-65 blev den första seniorsäsongen (div 4 norra) och resulterade i två poäng för laget och tränaren Kent Seiboldt. Folke "Kroppen" Karlsson efterträdde, och 1966 kom ytterligare en ny tränare, söderkisen Gerre Hill, och laget gjorde stora framsteg och tog klivet upp i div. 3. Som nykomling förlorade laget några inledande matcher innan en lång rad segrar tog vid. Därmed blev det i sista omgången chans till uppflyttning om man vann hemmamatchen mot IK Elit (Strängnäs). Segermålet kom med 25 sekunder kvar, och skytten Bosse Andersson (Ergerus) hamnade underst i TV-puckshögen. Kvartersgänget var därmed i landets näst högsta serie och fick möta lag som Örebro, HV-71 och Linköping.

Till nyåret 1967 stod också en efterlängtd konstis-bana till förfogande på Ekängen (första matcherna spelades på Tunavallen). Linden förde under denna 25-årsperiod en kringflackande tillvaro med olika omklädningsrum och olika idrottsplatser. En inköpt barack, Slagsta ungdomsgård, Valhalla idrottsplats, Ekängens IP och Fuxen (för bordtennis). 1968 hade vår förening vuxit så att den första klubblokalen hyrdes. Det var på Östergatan 8 A och var en stor händelse, och innebar en flytt från förorten in till centrala Eskilstuna. Ekonomin var knaper. Lotterier och fester var de stora (?) inkomstkällorna. Årsfester, midsommarfester, lucia-fester o.s.v. Jubileumsfesten 1970 för att celebrera de första 25 åren hölls på Gästis med middag och dans. Sju förtjänta herrar blev hedersmedlemmar. Föreningen hade tre sektioner kvar (fotboll, bordtennis och ishockey), övriga var nerlagda.

Trogna lottförsäljare på hemmamatcherna.
Rune "Älgen" Jansson och Bosse Flink

1970-1995

Vid 70-talets inträde var GoIF Linden en av Eskilstunas större klubbar. En period med många intresserade ledare och bra besatta styrelser följde och gav förutsättningar för ytterligare framsteg. Sportsligt sett var det bordtennisen som gick bäst med Lars-Åke "Jocko" Jonsson och Kjell "Hammaren" Johansson som frontfigurer. Högsta divisionen blev belöningen.

Prisutdelare vid 50-årsjubileet:
Alice Eriksson och Georg Larsson

Fotbollen fick ett år i div. 5 men kom inte högre. 1987-88 lämnade båda dessa sektioner föreningen. Man tyckte ishockeyn tog för stora resurser. Fotbollen gick ihop med Eskilshem, och bordtennisen blev Eskilstuna bordtennisklubb. Ishockeyn var ensam kvar och förde en "bekväm" tillvaro i div. 2 och 3, men lyfte aldrig.

Ishallens tillkomst 1987 i stället för 1976 blev en försening som gjorde att många klubbar (lyckligare lottade) gick om oss. Ekonomin var inte heller på div 1-nivå, men blev i slutet av 80-talet riktigt usel.

Skuldberget ökade i våra ambitioner att behålla div.2-platsen.

1990-91 var krisen akut, och på ett styrelsemöte var frågan konkurs eller ackord! Ett ackordsförfarande (25%) inleddes och kronofogden Curt Andén och advokat Carl-Åke Ingeström såg till att vi mot alla odds lyckades. A-laget drevs runt på "ingenting", och kraften när hela föreningen sparade var imponerande. Våra försök att få ishallen redan 1976 var omfattande. Eskilstuna var Sveriges största stad utan ishall, men vår ishockeybalett, tidning, uppvaktningar o.s.v. kunde inte beveka kommunen som inte ansåg sig ha råd. 1995 firade vi i alla fall de 50 åren med en fest i Sméhallen med en sedvanlig middag och dans. 17 nya hedersmedlemmar kallades.

Tre Lindenkämpar vid 50-årsjubileet. Fr.v. Sven-Olov Kruse, Håkan Israelsson och Jan Jademark

Perioden inleddes mindre roligt. En strejk inom kommunala sektorn innebar 23 dagar utan is, ingen träning, inget vänortsutbyte och ingen stordans som planerats. A-laget pendlade hela tiden mellan div 1 och 2, medan ungdomshockeyn växt för varje år. Tack vare ytterligare en ishall 2015 har våra träningstider ökat, och vi har fått möjlighet att ta emot fler ungdomar till verksamheten. Dessutom har det tillkommit 4 motionslag (Veteranerna, Tigers, Hockeygänget och Dammotion) och ett kälkhockeylag.

Föreningens ekonomi har varit stabilt svag, men tack vare medlemmars välvilja att borga för diverse banklån har de tuffaste fordringsägarna hållits på behörigt avstånd. Rekarne Sparbank, Tuna Trafik och kommunen har genom sin välvilja gjort det möjligt att överleva. Ishockey är en dyr sport att bedriva. Klubben har under hela denna tid arbetat för att etablera flickors ishockey. Det har varit ett steg fram och ett tillbaks. I dagsläget finns två flicklag som spelar.

Linden har historiskt haft lätt att rekrytera ideella ledare. Under detta sekel har det blivit svårare. Arbetsgivarna kräver mer av sina anställda, TV drar, barnen nöjer sig inte med en sport och samhällets krav på individen ökar. Det för med sig besvär att skapa de extrainkomster som skulle kunna ge lägre avgifter för barnen.

Lindens situation i dag är bra, om än inte problemfri. Framför allt har ekonomin genomgått en metamorfos och aldrig varit bättre. Detta främst genom anställningen av Anders Björk som klubbchef. Hans entusiasm har smittat av sig på hela klubben, och optimism och tron på det vi gör har kommit tillbaka.

- Björn Holm

Vinnaren av Rune Jansson Pris 2003.

Fr. v. Grim Östlund, Björn Holm, Kove Hellgren och Peter Kos

VÅRA TOPPAR

Under 75 år har några riktigt duktiga idrottare funnits i våra led. Kvalitet har vi väl olika åsikter om, men hos oss är det ingen tvekan. Vår främste genom alla tider är Kjell Johansson, en världsspelare i bordtennis. Som god tvåa kommer i mina ögon vår finske ishockeyspelare Jarmo Rantanen som i slutet på 80-talet förgyllde vår sport. Ingen som var i ishallen när Jarmo gjorde sitt famösa mål mot Nynäshamn glömmet det. Domarna har

Hayley Wickenheiser,
världens bästa hockey-dam

vittnat om att publikens vrål kom hela isen att vibrera. Som trea skulle jag vilja sätta Lars-Åke Jonsson som också var en mycket duktig bordtennisspelare.

På den kvinnliga sidan är valet lika enkelt. Säsongen 2008-09 spelade Hayley Wickenheiser för vårt A-lag (herrar!). Hon ansågs då vara den bästa damhockeyspelaren i världen med en räkka VM- och OS-guld. Suverän personlighet med verklig passion för ishockeyn.

- Björn Holm

PROJEKTEN

Ibland när det verkar som föreningen stått och stampat på samma fläck har man startat ett projekt för att stärka organisationen eller förbättra på annat sätt. Ett exempel är 1968 när vi skaffade en klubblokal värd namnet, och 1970 när vi även blev arbetsgivare för första gången. Vi anställde Anund Nilsson som ungdomskonsulent. Ett annat var "Ishall -76" då Göran Arver engagerade sig i föreningen.

Ett tredje var "Vision 2000" då Linden anställde f.d. ishockeyproffset Thomas Gradin som utbildare och affischnamn. Det har nu gått 25 år sedan dess. Dags för ett nytt projekt! "Allsvenskan nästa"?

VÄNORTSUTBYTEN

Med våra vänorter i Finland, Norge och Danmark har Linden sedan 1970-talet haft utbyte, både med vårt A-lag och, framför allt, med ungdomslagen. 1977 kom lag från Jyväskylä till vår uterink, och i januari -78 åkte första Lindenlaget på svarsbesök. Detta lag flög från Bromma, men i fortsättningen blev det buss och båt då man började med två lag per besök. Drygt 40 år har detta utbyte pågått och det pågår fortfarande. Det sportsliga utbytet har varit av betydelse, det sociala tror jag av ännu större värde. Man har fått lära sig att ta hand om sig själv utan föräldrastöd, att kunna hantera situationer i främmande miljö och ha ett främmande språk att bemästra, att inte förstå. Med tiden har också fler och fler föräldrar kunnat följa med, och förståelsen mellan städernas befolkning har ökat. Uppskattningsvis har bortåt 4 000 Eskilstunabor kunnat besöka denna vänort tack vare ishockeyn. Jyps A-lag har under många år varit ett av Finlands bästa lag.

Med norska och danska vänortslag har utbytet varit mer sporadiskt. Dessa städer (Stavanger och Esbjerg) är jobbigare att resa till, resan mellan Oslo och Stavanger t.ex. tar en evighet. En speciell resa företogs av 78-laget till Stavanger och IK Viking. I en vecka bodde grabbarna hos sina värdar och gick med dem i norsk skola i en vecka. Returbesök kom året efter med svensk skolgång. Berikande!

LINDENS KLUBBLOKALER

I och med att föreningen växte och flyttade in till centrum fick den också sin första riktiga klubblokal. Året var 1968 och den bestod av kansli, bastu och stort umgängesrum. Adressen var Östergatan 8 A. Personalen mådde dock inte bra av att arbeta under marknivå och lokalen var dyr. Därför flyttades verksamheten redan 1975 till Södra Bangårdsgatan 12. Där var samlingslokalen i källaren, men kansliet låg på marknivå och hyran mer överkomlig. Nästa flytt skedde 1993 då vi fick möjlighet att hyra i ishallen. Där finns fortfarande vårt kansli, och där trivs vi i ett inbjudande kontorslandskap.

LINDENS UNGDOMSKONSULENTER

1970 var Linden en så stor förening (beträffande ungdomsverksamhet) att vi kunde anställa vår första konsulent. Lönen betalades av kommunen, en peng som på 2000-talet försvann. Numera betalas alla klubbens anställda utan utomstående bidrag. Linden har dragit stor nytta av sina konsulenter, som dessutom ofta även bidragit med ideellt arbete.

1970-77	Anund Nilsson
1977-79	Bo Johansson
1979-91	Grim Östlund
1991-99	Torbjörn Berglund
1999-00	Agneta Silfver-Holst
2000-01	Tomas Gunnarsson
2001-06	Anders Björk
2006-07	Anders Olsson
2007-15	Sussie Bork
2015-18	Mats Skillhammar
2018-	Johan Lainio

LINDENS HEDERSMEDLEMMAR.

HEDERSORDFÖRANDE

Björn Holm

HEDERSMEDLEMMAR

1 Georg Larsson	2 Rune Jansson	3 Sven-Erik Johansson	4 Hans Lindqvist
5 Valter Timmerman	6 Sven-Åke Larsson	7 Klas Larsson	8 Börje Blomberg
9 Stig Hellgren	10 Inge Eriksson	11 Alice Eriksson	12 Kerstin Johansson
13 Bengt Lindblom	14 Kurt Eriksson	15 Lars-Åke Jonsson	16 Lars Kennhed
17 Björn Holm	18 Peter Kos	19 Kjell Eriksson	20 Håkan Sjöberg
21 Gunnar Svensson	22 Dag Wahlström		

HÄFTIGT, ROLIGT OCH TUNGT FRÅN DET "GLADA" 70-TALET

Nalle Weinstock hjälte på två fronter!

Så löd en sjuaspaltig rubrik (blaskan hade större format då) i Eskilstuna-Kuriren den 22 november 1970. Mer uppmärksamhet än så har jag aldrig fått i en karriär som med pojklags-, senior- och veteranspel omfattade runt 40 säsonger.

Vad föranledde då det nästan orgastiska pådraget?

Jo. En skrällseger mot seriefavoriten Boro efter två inledande förluster. Linden vann med 2-1, jag lyckades peta in mina första två mål i min nya klubb och hade dessutom till uppgift att mer eller mindre genom punktmarkering neutralisera smålänningarnas stora stjärna Arne Johansson. Glädjen i kabyssen efter matchen var givetvis enorm.

Att spela hjälteroll hade jag förstås inget emot. Det hände sannerligen inte ofta.

Det finns omtumlande händelser man alltid minns med förtjusning, de allra flesta med varmt hjärta men också ett och annat "surkart".

Med andra ord lyckliga stunder och avgrundsdjup besvikelse. Ungefär så det fungerar för alla idrottsutövare.

Jag kom som 19-åring från Leksand där jag inte ens platsade i juniorlaget och hade inget hopp om A-lagsspel för Linden, då i division II, näst högsta serien.

Men nivån i Eskilstuna och söderöver var sämre än jag trott och utan skryt blev jag en av de tongivande spelarna. Under två säsonger skyfflade, petade eller styrde jag in elva puckar varje spelår men borde ha gjort minst ett mål till. Om jag lyckats hade förmodligen nybildade HV71 - en sammanslagning av Huskvarna och Vätterstad - havererat.

Bottenfighten våren '72 blev dramatisk, uttåg väntade antingen smålänningarna eller Linden, i näst sista omgången möttes lagen i Jönköping. Seger för oss hade betytt nytt kontrakt.

Nu blev det tyvärr inte så. Vid ledning 4-2 långt in i tredje perioden kom jag helt ren två gånger och gjorde min patentdragning för att sedan lyfta in en backhand. Båda gångerna fastnade emellertid "puck-uschlingen" på målvaktens tåspets. Och så gick det som det gick. Hemmalaget gjorde fyra mål på åtta minuter, vann med

6-4, och skickade i stället ner Linden i trean.

Charmigt med hockey? Jo, pyttsan.

Efter degraderingen blev det två givande säsonger i IFK Mariefred för mig innan jag återvände till Linden.

Kortspel i bussen till bortamatcherna var en del av hockey-kulturen långt in på 1970-talet.

Så även i Linden.

Företrädesvis poker, självklart med pengar som insats.

Det längsta partiet är värt ett eget kapitel.

Utflykten till Tranås långt nere i mörkaste Småland.

Redan innan avfärd från Isstadion klockan 9.00 hade första pottorna avgjorts och givarna avlöste varandra.

Så småningom i alla fall uppladdning för den i bottenstriden viktiga matchen. Som blev ett totalfiasko, 6-1 till hemmalaget och närmare 10-1 än 6-2, då förstår ni hur illa det var.

Nöjet att spela kort kunde dock ingen ta ifrån oss. Men ingen hade förstås förväntat sig maratonlir...

Utanför Mjölby skar emellertid bussmotorn ihop och det tog åtskilliga timmar innan reserv kom till platsen och gav en ofrivillig pokerpaus på några minuter för omlastning innan spelet kunde återupptas.

Först klockan 03.00 rullade vi in på Isstadion och då fällde, jag vill minnas att det var Björn "Pudan"

Hedström, en odödlig replik sedan han konstaterat tiden genom att titta på klockan:

- Nu har vi spelat kort i 18 timmar. Bara gjort uppehåll för den där dj--la matchen.

Lagsport har alltid legat mitt hjärta varmt. Umgänget med kompisar, snacket i omklädningsrummet före träning och före och efter matcher är oslagbart. Under mina totalt sju A-lagssäsonger i Linden hann man möta ett antal profiler som på ett eller annat sätt gjort avtryck. Två riktiga bohemer minns jag speciellt, André Prah och Sven-Åke "Svirre" Norén, som båda kunnat spela i högsta ligan om de valt att satsa och utveckla sin talang. Prah, framför allt bekant genom sina läckra teckningssalster i Expressen, var inte bara underbar som konstnär utan en minst lika fantastisk tekare. Vad jag än hittade på överlistade han mig på tekningspunkten under träning, lyckades jag vinna en på tio hjälpte det att hålla frustrationsspöket borta.

Norén var en gudabenånad men träningsovillig tekniker och Ekenskis som "tuggade" slang. Vid ett tillfälle blev han sur på domaren och utbrast: Ditt satans pulver!

Rättsskiparen kan inte ha fattat innebörden, "Svirre" blev inte ens utvisad!

Jag har också lirat med speedway-stjärnan Tommy Jansson som ju valde bort ishockeyn och sedan körde ihjäl sig på Gubbängens ip!

Lindens bäste spelare genom tiderna?

Ingen tvekan för min del.

Oförtröttlige backklippan Per-Arne Sörlisten som mer eller mindre på egen hand räddade klubben kvar i division III då serierna skulle göras om och tightas till i mitten av 1970-talet. Vinna eller försvinna var de enkla förutsättningarna i slutomgången mot Kolbäck.

Laguppställningen blev minst sagt urlakad på grund av att juniorlaget dragit på resa till USA och manskapet kraftigt reducerat.

Per-Arne, som egentligen lagt av men kallades in i det utsatta läget för de två sista seriematcherna, var emellertid heroisk, spelade praktiskt taget non stop och vi lyckades mot alla odds vinna med 4-2.

Charmigt med idrott?

Kan du hoppa upp och sätta dig på!

Den insats Per-Arne presterade då har jag alltid beundrat honom för.

Att ex-masen sedan fortsatte att spela med en lång veterankarriär som grädde på moset fram till 73 års ålder är också imponerande.

Rekord i klubbkänsla?

NALLE WEINSTOCK

LINDEN ALLTID BÄST I SÖRMLAND

Ulf Bertilsson blickar tillbaka i Lindens historia med hjälp av ett tidningsurklipp.

GoIF Linden har varit regerande distriktsmästare i seniorishockey i 42 år. Och lär vara det lika länge till. Detta efter superskrällen 1978 då vi hemmaslog elitserielaget Södertälje SK med 5-4!

Idrottshistoria

LINDEN DM-VANN

Det skrevs ett stycke idrottshistoria i Eskilstuna i går kväll. Till allmän överraskning vann nämligen Linden 1978 års DM-final mot Södertälje SK med 5-4 på Isstadion.

– Vår målvakt Uffe Edlund spelade fantastiskt hela matchen. Han räddade den här roliga segern, sade lagbasen Börje Blomberg efter matchen.

Södertälje kom reservbetonat och vann bl a skottstatistiken i andra perioden med 17-4. I mål blev det 1-1...

Linden kämpade och stöt. I takt med Uffe Edlunds storspel kom också utspelarna igång. arne Häkkinen och Allan Andersén var duktiga backer medan Per Fahlberg, Anders Hull och "Mulle" Göransson var bäst framåt.

1-0 (17.33) Ulf Bertilsson, pass Nicko Meinik.
2-0 (00.13) Per Fahlberg, pass Mulle Göransson, 2-1 (7.41) Olle Söderström.
3-1 (3.33) Per Fahlberg, 3-2 (9.35) Urban Blomkvist, pass Jan Rapp, 3-3 (12.25) Kent Heigesson, pass Urban Blomkvist, 3-4 (13.37) Kent Heigesson, 4-4 (16.52) Ulf Bertilsson, pass Allan Andersén 5-4 (18.11) Anders Hull, pass Per Fahlberg.

ULF EDLUND gör en av sina många parader i Linden-målet.

Tidningsurklipp från Eskilstuna-Kuriren, efter den historiska DM-segern 1978.

GoIF Linden har varit regerande distriktsmästare i seniorishockey i 42 år. Och lär vara det lika länge till. Detta efter superskrällen 1978 då vi hemmaslog elitserielaget Södertälje SK med 5-4!

Läs och njut av tidningsklippet här intill. Smaka gärna lite extra på rubriken: "Idrottshistoria – Linden DM-vann".

Rubrikmakaren på EK kan knappast ha insett hur på pricken rätt han hade när han knackade ned ordet "Idrottshistoria" på sin skrivmaskin. Han visste ju inte då att Linden skulle komma att vara regerande DM-mästare i Sörmland decennium efter decennium.

Men mer om det i slutet av texten. Först ett litet matchreferat från undertecknad, som inte bara var med på isen, utan även gjorde två mycket viktiga baljor på SSK:s keeper Lars Fernqvist. Som då ledde getingligan i Expressen för sitt fenomenala målvaktsspel i Elitserien.

Mitt sjätte sinne säger mig att Anders "Turning Torso" Hull nere i Malmö tycker att hans 5-4-mål var det absolut viktigaste som hände i den där matchen. Och att vår storspelande målvakt Ulf "Mufflan" Edlund anser att han lade grunden till segern. Liksom "Mulle" Göransson, "Surjämten" Fahlberg med flera.

Men nu när Linden firar 75 år och ger ut en jubileumstidning måste givetvis rapporteringen om Linden Hockeys, i särklass, största seger genom tiderna beskrivas av en opartisk journalist.

Okej, kanske inte hundra procentigt opartisk... Men journalist är jag i alla fall.

Hur som helst. I mina ögon var mina två mål på "Lasse Ferna" de två viktigaste strutar som någonsin

gjorts i Linden-tröjan. 1-0-målet – en styrning på tennis efter skott av Nicko Melnik – gav laget den boost vi så väl behövde.

Och när jag fick ett pass från Allan Andersen och klappade till direkt och kvitterade till 4-4, ja då skakade hela Kringelsta'n i sina grundvalar. Och det var bara för "Hulla" att putta omkull den fallfärdiga SSK-muren.

Det kostade Anders Hull en blålocka att avgöra mot SSK

Men visst. Om jag ska vara sanningsenlig så handlade det om en genuin lagseger. Alla slet som djur ute på isen matchen igenom. Och samtliga spelade dessutom på toppen av sin förmåga. Samtidigt.

Låt vara att SSK hade lämnat några av sina bästa spelare hemma. Det här var en seger som gav eko i hela Sörmland. Inte minst i Södertälje.

Samtidigt som jag flyttade till Nyköping varvade "Lasse Ferna" ner som målvakt i Bissarna. Jag var då sportjournalist på Södermanlands Nyheter och när jag intervjuade honom passade jag förstås på att dela ut en och annan pik.

– Du ska veta att den där DM-torsken mot er sved som bara den. Vi spelare fick straffkommendering i en vecka och styrelsen fattade beslut om att vi aldrig skulle spela DM mer, berättade han.

Södermanlands Ishockeyförbund hade även då kansli i Scaniarinken. Så SSK-ledningen knallade in genom dörren bredvid, slog näven i bordet och såg till att DM lades ned för gott.

Det, mina damer och herrar, innebar att Linden vann den allra sista DM-finalen. Och att vår anrika förening, fortfarande 42 år senare, är regerande mästare.

Så sträck på er alla Lindensare. Vi är bäst i Sörmland på ishockey. För evigt!

ULF BERTILSSON

Gästkrönika av Torbjörn Berglund

Hockeyspelare, hockeytränare, föreningskonsulent, förtroendevald, m.m.

Vad kul att vår hedersordförande Björn Holm frågade om jag kunde skriva en gästkrönika till denna jubileumsskrift. Jag är inte purung, men inte heller lastgammal, ännu. Mitt hockeyintresse startade redan i mitten på 60-talet. Hockey-VM var en bidragande orsak till intresset, och vi var nog ett trettiotal grabbar där hemma som lirade landhockey dagar och kvällar på tvärgatan på norr där jag bodde. De första skären tog jag på en fin naturis-rink i Fröslunda där farmor och farfar bodde, därefter var det främst isen på Tivoliplan som lockade oss grabbar, där delade vi upp och körde match från sen eftermiddag till framåt kvällen. Vi kunde vara 30-40 grabbar som lirade, men senare på kvällarna när bara några gatlampor lyste upp, var vi ett par tre stycken i varje lag. När så väl isstadion stod klar så var vi några som cyklade dit för att delta i Lindens gänghockey och jag fastnade direkt.

På den tiden cyklade vi alla till träningar och hemmamatcher. När det efter några år var dags för första bortamatchen så var det en förälder med kontakter som lånade en stadsbuss som skulle ta oss hela vägen till Nyköping. Vi stannade på vägen och hämtade upp Lill-Bengt som bodde i Fröslunda, han stod där på busshållplatsen med skridskorna knutna, munskyddet upp och ner och full utrustning i övrigt. Han var först ombytt så att säga. Åren gick och det gick väl riktigt skapligt för mig som pojklagsspelare och juniorspelare, vi vann inte många matcher direkt, men vi hade väldigt roligt. Hockeyn och kloka tränare höll ordning på oss, höll oss ifrån det värsta buset som erbjöds på det glada 70-talet.

Efter en kort tid som senior lade jag grillorna på hyllan men fick i den vevan frågan om jag ville bli ungdomstränare, det var fantastiskt kul och jag hade några säsonger med Håkan "Pantern" Sjöberg som en

fantastisk mentor då han, jag och Tommy Husar tränade två knattelag. Sen följde ca 10 säsonger med olika pojklag. Efter en paus som postniss och några års studier fick jag frågan om jag ville bli föreningskonsulent i klubben. Vilken ära att få jobba med hockey i klubben som gett mig så mycket och dessutom få lön för det. När jag tog över tjänsten var ekonomin allt annat än god, vi vara nära att gå omkull fullständigt, men efter ett par års slit vände vi miljonunderskott till faktiskt någon miljon på banken.

Efter 10 händelserika år som föreningskonsulent fick jag frågan från Riksidrottsförbundet-SISU av den förre länsidrottschefen Dick Widegren (som för övrigt var hockeyförälder under en tid), om jag ville komma och jobba med föreningsutveckling, utbildning och diverse projekt. Det var svårt att lämna konsulentjobbet på Linden men det var ett härligt och naturligt steg att få erbjuda mina tjänster till de allra flesta idrotterna och föreningarna i länet. Linden var naturligtvis den första föreningen där ett tajt samarbete kring utbildning och utvecklingsfrågor blev årligt återkommande. Jag har provat på en del olika roller i klubben således. Som spelare, tränare, anställd, hockeyförälder (dock valde mina döttrar helt andra idrotter ganska omgående), styrelseledamot och de senaste åren som valberedare. Att vara valberedare är ett underskattat uppdrag, men bland det viktigaste om ni frågar mig, valberedningen kan vara högst inblandad i vilka som får äran att få ett styrelseuppdrag och leda föreningen framåt.

Slutligen lite tankar utifrån min nuvarande roll inom idrotten, Lindens utveckling har nog allt som oftast gått i 7-9 års-cykler. Jag minns en period för inte så länge sedan, föreningen var rejält på dekis enligt mig, men så var det ett antal personer som klev fram och bestämde sig för att vända skutan (ingen nämnd ingen glömd). Men nu verkar det vara god ordning på ekonomin, vi har ett A-lag väl etablerat i HockeyEttan, fler aktiva spelare än på många år. Efter några år med rejäl omsättning på ansvarsposter så rekryterades Anders Björk till klubb-chefstjänsten, efter en tid föreningskonsulent Johan Lainio som tillsammans med kanslisten Peter Jigstad utgör en vass laguppställning på föreningskansliet.

Det finns alltid verksamhet som behöver utvecklas. En förening får aldrig slå sig till ro. Det blir liksom aldrig klart. Det går ständigt att förbättra sin verksamhet, Linden är en klubb i Sörmland som årligen satsar väldigt mycket på utbildning och en klubb som söker och får utvecklingsstöd för att utveckla verksamheten. Inget utvecklar sig av sig själv och här är det dags att höja en tumme åt styrelsen, valberedning, revisorer, ledare och inte minst kanslipersonalen som börjar bli rejält varma och drivna i sina respektive roller. Så... om jag nu skulle ta möjligheten att ge några råd inför framtiden:

- Fortsätt att uppmuntra och utbilda de ideella tränarna, ledarna och de förtroendevalda
- Utbilda föräldrarna och uppmuntra deras ideella engagemang
- Se till att ge juniorer en ledarutbildning (eller domarutbildning), för att just få frågan att bli tränare/domare i samma veva som kanske den aktiva karriären närmar sig sitt slut kan vara avgörande för en framgångsrik barn- och ungdomsverksamhet
- Lev värdegrunden, skapa verksamhet som alla kan delta i, allt från Elitverksamhet till motionsgrupper, prova på verksamheter m.m., det är värdefullt för att skapa en hockeykultur. Sponsring och bidrag hänger inte bara ihop med sportsliga framgångar utan också att föreningen tar stort samhällsansvar
- Jobba långsiktigt med anläggningsfrågan, natur-isar och uterinkar är ett minne blott. Nu behövs träningshallar och en rejäl matcharena
- Få igång ett volontärbete inom klubben. Alla vill inte bli valda på ett årsmöte eller jobba som ledare, många vill göra små insatser när det passar dem. När många gör många små arbetsinsatser, då blir det mycket gjort

Många tränare, ledare, spelare, eldsjälar har spelat en stor roll i mitt snart 60-åriga liv (där det i ganska många år handlat om Linden) och de har en plats i mitt Lindenhjärta. Bara för att nämna några av dem;

Börje Blomberg, Gunnar Svensson, Håkan Sjöberg, Robert Malmödin, Grim Östlund, Björn Holm, Peter Kos, Roffe Jansson, Lasse Skoglund, Hasse Lindberg, Tommy Husar, Rune Jansson, Lasse Kennhed, Johnny Engfors, Sven-Olof Kruse, Nille Karlsson, Bengt Hedman, Leif Ehrström...

Skulle kunna hitta ett helt gäng till men dessa är de jag kom att tänka på i skrivande stund.

Grattis Linden på 75-årsdagen! Jag hänger nog i och får uppleva 100-årsdagen. Då vill jag se att vi sedan länge har flera träningshallar runt om i kommunen samt en ny stor modern hockeyarena för ett herrlag och damlag med kapacitet att lira i högsta serien.

TORBJÖRN BERGLUND

Riksidrottsförbundet – SISU Södermanland

SAXAT UR LINDENSAREN

På 1970-talet kändes ett stort behov av information inom klubben. Med tre sektioner, huvudstyrelse, Gamla Lindenpojkar, damfotboll och nybildad supporterklubb blev läget trängande. En tidning, Lindensaren, såg dagens ljus. Under åren 1970-98 utkom 44 nummer med respektive sektionsordföranden som ordinarie medarbetare. Många trevliga inlägg presenterades, men även kritiska röster kom till tals. Tidningen var helt fristående från styrelsen.

Redaktören, förre Lindenordförande Lasse Kennhed, hade fria händer. Jobbet var dock tungt och berättade Lasse, som hade svårt att få till sig manuskripten i tid. Numera är det internet som sköter om vårt informationsflöde. Några artiklar värda att bevara till eftervärlden följer här:

GEORG LARSSON SKRIVER PÅ G:A LINDENPOJKARS SIDA:

Över ett års förberedelser med samlande av adresser på gamla medlemmar som utvandrat, cyklande ca 25 mil (ibland med tomt bakdäck), ställa upp på intervjuer, fotografering, möten och åter möten. Insamlande av gamla Lindenprylar till utställningen, rotande i arkiv och, värst av allt, tömma hjärnan på 50 års programmering! Isen började smälta i ishallen och vi närmade oss maj månad. Dagen D kom närmare och närmare. Konsulenten Torbjörn Berglund och ordförande Björn Holm, de mest ansvariga, hade bråda dagar och kunde endast stoppas med lasso. Sista kvällen, fredagen 12 maj, var alla i selen från morgon till sena kvällen. Det spikades och fejades bl.a. på utställningen och i stora rinken där det skulle tas emot flera hundra personer, och skramlades med bord och stolar. På morgonen var det öppet hus för medlemmar med bekanta samt barn i alla åldrar. Barnfilmer, trolleri, karuseller och en cyklande robot gjorde alla barn konfunderade och glada. All heder åt de som ordnade med detta. På eftermiddagen blev det kaffe med stora tårtor, medalj-utdelning, kallande av hedersmedlemmar, tal och utdelning av gåvor, bl.a. en ordförandeklubba med silverplåtar från Gamla Lindenpojkar, som tillsammans med sina fruar bottenskrapat sina bankkonton. Sedan fotografering av alla (närvarande) ordföranden genom tiderna. Trevligt organiserat!

Utställningen, som många uppskattade, var placerad efter ena långväggen i cafeterian med bord framför. Där hade varje sektion utrymme att visa olika idrottsredskap samt många gamla foton. Ett stort beröm till utställningschefen Lasse Kennhed samt Rune Jansson och Sven-Erik Johansson med fru Kerstin. Ett tack även till de medlemmar som lånade ut sina foton (som ni troligen aldrig får tillbaka).

En underbar upplevelse var att träffa gamla klubbkamrater som man trodde svävade i universum, men som dök upp den ena efter den andra. En gammal visionär var Saffransson från Landala, 40 år sen vi sågs sist, som när han fick ögonkontakt med mig uttryckte sig lite förvånat: "Va' fan, är inte du dö än?" Sådant förstärker väl klubbkänslan?

Snart var tiden inne för supén som jag tror bestod av Cevapcici med haricots verts. Unga flickor serverade, och vi satt som på Nobelfesten. Alla babblade mycket och åt och drack för lite. Många historier kom fram, men jag vill inte beskriva en enda (dock roliga utan att vara fräcka). Tiden gick som vanligt för fort och det blev dags att röra på sig i dansens virvlar. Dansbandet Gideons spelade, och det var inget att klaga på. Min fru passerade och viskade i min hörapparat: "jag önskar att du gillade att dansa." Jag svarade att det gör jag, men det är inte alltid så lätt för mig, när min tyngdpunkt hela tiden är någon annanstans än där jag vill att den ska vara! Det går inte att leva rullan jämt och samt. Å ena sidan ska man äta allsidigt, å andra sidan finns det inte belägg för att man ska dricka ensidigt, däremot måttligt.

Det här är nedtecknat av vad jag upplevde och som utspelades under Lindens 50-årsfest den 13 maj 1995. Heder åt alla som jobbat! En dag som vi aldrig glömmar, hoppas jag!

DET IDEELLA DILEMMAT

Fyra medlemmar i en klubbstyrelse hette "Alla", "Någon", "Ingen" och "Vem-som-helst". Ett jobb skulle utföras och Alla var övertygad att Någon skulle göra det. Vem-som-helst kunde ha gjort det, men Ingen gjorde det för att det var Allas jobb. Alla tyckte att Vem-som-helst kunde göra det, men Ingen insåg att Alla inte skulle göra det. Det hela slutade med att Alla skyllde på Någon när Ingen gjorde vad det som Vem-som-helst kunde ha gjort.

STIG HELLGREN SKRIVER PÅ ISHOCKEYSIDAN

-”Eskilstuna saknar ishockeykultur!” Hur länge ska vi dras med detta epitet? I Linden har vi spelat ishockey i 35 år. Är det för kort tid? Eller har vi spelat på för låg nivå? Mitt egna hockeyförflutna skäms inte för sig. Jag har minsann spelat ishockey både i Verdandi och Linden (och nästan spelat bandy i Linden). Matchen med Verdandi utspelades på Åkers uterink i början av 50-talet. Vid avresan från Eskilstuna visade det sig att det var tunt med folk i bussen. Eftersom jag skulle åka med som supporter till Börje Blomberg, som hade en given plats i laget, fick jag förfrågan om jag snabbt kunde hämta skridskor. Sagt och gjort, jag hämtade dem. Det var riktiga doningar, sådana där med känga fastnitad på skenan. Det här skulle nog gå bra. Det var nervöst när vi passerade Strängnäs och började närma oss Åker. Vi bytte om i ett fint omklädningsrum som i dag skulle kallas rättbo, men lukten var densamma som Sméhallens idag, svettig!

Så ut på isen för uppvärmning. Det gick som en dans. Matchen kom igång, och jag fick sitta längst ut på kanten, så långt från båsörren att jag aldrig hann in när det blev byte. Det ena målet efter det andra trillade in i fel bur, och när vi haft två tepauser tyckte coachen att nu var matchen ändå förlorad, så jag fick komma in. Min hockeystil var kanske lite väl upprätt och det uppfattade deras bäste spelare som hette Hallin. Trots att han var en duktig skridskoåkare och kunde svänga, så körde han rakt på mig så jag föll. Och han bad inte ens om ursäkt! Den där zebraliknande typen som åkte omkring och blåste i pipa märkte ingenting! När jag kom till båset kröp jag om möjligt ännu längre ut på kanten för att slippa komma i åtanke för ytterligare inhop. Kul med hockey!

Jag gjorde sedan ett 20-årigt uppehåll med ishockeyspelandet tills jag debuterade i Linden i den årligt återkommande matchen mellan ledare och ett pojklag. När Peter Kos gjorde sitt omtalade mål fick jag assisten! De här matcherna var roliga men fick ett abrupt slut. När Nille Karlsson slutade i A-laget måste även jag sluta; det fanns nämligen därefter ingen utrustning för fullvuxna i klubben. Om min insats på rinkens höjt eller sänkt hockeykulturen i Eskilstuna kan diskuteras.

HÅKAN ISRAELSSON SKRIVER PÅ MARKNADSSIDAN

Å-Fiske med ”Fisklirarna”.

- När det utlystes till fisketävling i Eskilstunaån måste naturligtvis Linden Hockey vara med. Vilka i föreningen är bäst på att fiska? ”Vita tigrar” kan ju inte fiska! Efter ingående analys utsågs en ledningsgrupp och undertecknad blev lagledare. Funktionen som coach och allmän påhejare föll på redaktör Lasse Kennhed, som är känd i hela isstadion för sina glada tillrop.

Proffsiga materialare var inga problem att utse: Sten Holmén och Fredrik Nyström är vana vid både klubbor, bete och vatten (i alla fall fruset). Fiske är ju, som hockey, en materialsport. Tävlingslaget blev ett unikt kändislag: Mats Hammarbäck (bankdirektör och sponsor), Anders ”Ankan” Parmström (TV-kommentator och känd fisklirare) och Thomas Gradin (f.d. hockeyproffs och nu Vancouvers talangscout och utbildare i Linden). Vår fiskeplats blev Smörparken, och samtidigt som startskottet öppnades även himlens portar. Alla var överens om att det var Pohlmans fel (som lovat sol i två månader) att laget saknade regnkläder. Sådana fixades snart fram. Mats behandlade sitt spö som en lång kulspeppenna och fick hjälpas med både agn och den så viktiga lilla saliv-klicken.

Thomas son upptäckte snart att pappa var bättre hockeyspelare än fiskare och övertog helt det praktiska handlaget. Ankan framstod mer och mer som den som skulle hålla ihop laget, och som ankare fixa en framskjuten placering. Detta blev påtagligt när han strax landade lagets första firre. Ankan visade också sin storhet när han uttalade att laget måste hålla ihop trots att han var den ende som fått fångst.

Slutsignalen ljöd och invägning tog vid. Ankan insisterade på att bära fångsten hela vägen till vågtältet. Vi noterades för 14 gram och hamnade sist, men som vanligt var vi bäst på avslutande banketten. Tack alla för deltagande och entusiasm och ha en god fiskesäsong.

Profilen Anders ”Ankan” Parmström

Thomas Gradin som prisutdelare

MINNS DU.....

...Swinging By The Riverside?

På 70-talet drev Lindens ishockeysektion "Pråmen" i Stadsparken. "The river" var Eskilstuna-ån och "swinging" för att vi ordnade danskvällar till orkestrar. 1979 t.ex. var det 22 danskvällar under sommarmånaderna. Varje dag öppet för fika och för minigolf. Banskötseln och serveringen tog mycket tid och den ekonomiska vinningen motsvarade inte nerlagt ideellt arbete. Peter Kos var eldsjelen i projektet.

"Pråmen" i Stadsparken

Linden-shopen "Bakfickan", 1996-1997

...Bakfickan?

Så hette den butik på Kriebensgatan 7, där ishockeysektionen drev en butik. Året var 1996-97 och Västerås spelade några elitseriematcher i Sméhallen för att värva eskilstunabor till sina åskådarläktare. I shopen såldes matchbiljetter och både VIK- och Lindensouvenirer. Det gick väl så där och varade bara en säsong. VIK fick nog inte några nya supportrar från vår stad. Håkan Israelsson var eldsjelen i projektet.

..."Koskiten", "Käglorna", m.m.?

Otaliga är de försök att fixa pengar genom olika aktiviteter som föreningen ägnat sig åt. Utan rangordning eller kronologi vill vi påminna om:

- Skogsplantering i Näshulta hos Kruhsberg på Hanebergs säteri. Koskit (gödning) som vi packade i säckar och åkte runt och sålde till Eskilstunas villa- och radhusboende. Brandskadade böcker som vi fått. Dessa sålde vi på Fristadstorget.
- Vattenskidåkarna "Käglorna" som vi hyrde för en uppvisning på Mälarens vatten vid Sundbyholm. Det blev vårt mest lyckade projekt, och bilköerna började vid Årbyrondellen. Ett ordentligt klirr i kassan!
- Bindning och försäljning av julkärvar.
- Julgransförsäljning administrerad av en numera avsomnad supporterklubb.
- Distribuering av Eskilstunas telefonkatalog (en tung "tegelsten" på den tiden). En logistisk utmaning för klubben och "alla" involverades.
- Sundbyholmsbingon (drive in) där Linden och tre föreningar till under sommarsöndagar ställde upp med personal. Linden-bingo även på Folkan (sköttes av "Jana" och "Abben"). Även Nyforsskolan hyste vår bingoverksamhet under en tid.
- Loppisar som Linden "alltid" ordnat. I Slagsta under många år när klubben var ung, i ishallen under många år på 2000-talet.
- Ishockeybaletten där vårt A-lag dansade "balett" i ishockeymundering på teatern och på Fristadstorget.
- Mässbyggandet där klubben fick betalt av arrangören för att bygga upp inför och att riva efter mässor.
- Stordanserna i ishallen där det kunde vara nästan 1000 personer i dansens virvlar. En stor inkomstkälla när det begav sig.
- Företagshockeyn som numera ger oss goda förtjänster att driva vår verksamhet.

Linden-loppis

BÄTTRE FÖRR?

Många äldre tycker det var bättre förr. När det gäller tilltalsnamnen nu och då måste man väl hålla med. Dagens fantasilösa Pelle, Kalle och Danne osv hette förr Brorsan, Nompas, Muffins, Barva, Älgen, Stubbis, Greken, Vangen, Ägget, Tuppen (2 st.), Slaktarn, Dixie, Tjalle, Pudan, Jana, Bagarn, Abben, Valen, Svingen, Tåland, Proffe, Nitton, Krax och Mufflan. Alla dessa Lindenkilrar som satt avtryck i vår historia.

